

повторить!» транслювалося знову й множилося... Ненависть це? Ні, це вже лють.

Любові стяг бринить за українців, і, мабуть, через неї я іще жива. Бо у вихорі почуттів зараз кожен має бути сильним. Для того, щоб перемогти.

До речі, цитати, які ви прочитали у творі, пишуть одне одному діти, яких війна дістала в 16...

Уночі з 2 на 3 березня 2022 р.

НЕ ПОСМІЙМО ЗАБУТИ

Усередині випалили все, ніби АЕС таки вибухнула. Від новин голова обертом і завжди питання німе: чому мене там нема? Провину заглушити не вийде, як би наполегливо ми не намагалися. Повітряна тривога тисне на психіку: кричу своїм не здаватися. Усе, що відбувалося хвилину тому, миттєво забуваю. Тобто, якби в мене відняли перо, я б нічого світові не сказала. Тобто, якби я дозволила собі відпустити цей плін почуттів, то ніколи б ніхто не дізнався, як катували кожного з нас, як потопали ми в постійному стресі. Як вибухали бомби, як із землею зрівняли рідні міста. Що під завалами Маріуполя вбили ще одне шестирічне дитя. Як ракета впала на облдержадміністрацію Харкова, як у ту мить померло щось всередині кожного з нас...

Оминати цей біль не можна: його треба карбувати навіки. Бо пояснювати кровну ненависть варто й цими словами. На допомогу їм наша агонія, яку за кілька хвилин видалить психіка. Тремтячі руки, утрата свідомості, холодна підлога для сну й бомбосховища... Наші діти мають знати, яке пекло влаштували нам і як ми безжально відповіли на це...

12.03.2022 р.